

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

(Εικόν του Λούμαν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΤΟ ΠΑΝΙ ΤΟΥ ΓΛΗΓΟΡΗ

(Ναυτική Διήγημα)

Μόνον ή βάρκα του Γληγόρη, απ' όλες τις φαρβάρες, δεν είχε πανί.

Στις παραμονές των ελευθίων, είτε θεοεπιτιμές ήσαν είτε κοινοτικές, οι υποψήφιοι, για να πάρουν την ψήφο του, του έβαζαν ένα πανί. 'Αλλά όλοι τον έγελούσαν κι' ή βάρκα του έτσι έγινε πάντα ξυλόκεμη.

Ήταν λυπηρό να τον θέλησε τον καιμένο το Γληγόρη να τραβά κοινά όφρες και όφρες για να φθάσει από τον ένα γάβο στον άλλο ή για να γυρίσει πίσω στο λιμανάκι, εκεί κάτω που οι άλλοι με το πανί τελειώναν γρήγορα και άνετα.

Τά χέρια του έμοιαζαν με χοντρά γένοια οξυασμένα κλαδιά δέντρων, σκληρότατα και ψευάτα άγκους. Είχαν χάσει την ευαισθησία και του κρούου και της ζέστης. Έπιανε με τὰ δάχτυλα τὰ άνασμένα κάρβουνα, χωρίς να καίγεται. Αυτό τουλάχιστον το καλό του είχε δημιουργήσει το άτέλειωτο τραβήγμα του κοινού.

Ήταν και μιá γυναίκα που λυπόταν τον ξερμό το Γληγόρη και του έπλενε κανένα έσώφρονο και καμιά φορά του έλεγε και κανένα γλυκό λόγο. Αυτή τον συμβούλευε να μη ξαναψηφίσει, αν ο υποψήφιος δεν του φέρη πρώτα το πανί...

—'Αμερσώ, μπαρμπούνη μου, της άπαντούσε ο Γληγόρης, καλός ο λόγος σου, μα έλα σύ να τὰ βγάλεις πέρα με τον βουλευτή και με τον δήμαρχο, που λένε πως θα με στείλουν στη φυλακή, αν πάρω το πανί πριν να ψηφίσω...

—Και γιατί θα σε βάλουν στη φυλακή; ροτούσε ή 'Αμερσώ.

—Γιατί, λέει, πουήρα την ψήφο μου.

Κάτι τέτοια έλεγαν οι υποψήφιοι στο Γληγόρη και τον άπειλούσαν με την άπειλή του νόμου που τιμωρεί αυτόν που πληρώνεται για να ψηφίσει, κι' έτσι ο φτωχός και άφελής άνθρωπος έψήφισε τον πιο ψευτή υποψήφιο, χωρίς ποτέ να βλέπει πανί στα μάτια του...

'Αλλά οι πολιτικοί του νησιού και όλοι οι πολιτικοί του κόσμου, δεν γελούν ανθρώπους άφελεις

και άπλοικούς μόνο σαν τον Γληγόρη. Αυτοί μπορούν και το διάβολο να βάλουν στο φλασά, και την ήμερα να την κάνουν νύχτα, και από το μάτι της βελόνας να περάσουν ένα γαίδαρο. Σου τάζουν λαγούς με πετραχήλια πριν από τις εκλογές, κι' ύστερα ούτε λαγούς βλέπεις, ούτε πετραχήλια, ούτε τους ίδιους... 'Ο Γληγόρης, λοιπόν, δεν ήταν ο μόνος που γελοΐσαν οι υποψήφιοι και οι κομματάρακι. Το νησί είχε κάπου χίλιους έννηκατόσιους ψηφούς, κι' απ' αυτούς οι πενήντα ήσαν στο λιμάνι. 'Όλοι ψηφοί φαράδων. Και κάθε ψηφος πήγαινε στη μιá ή στην άλλη μερδα, με κάποια ψευτική ύποσχεση. Στον ένα έβαζαν μιá βάρκα, στον άλλο σαράντα όργωές δίχτυ, στον τρίτο να του ένοιμάσουν το σπίτι του για τελωνείο, τον άλλον να τον διορίσουν φαρσάρακα, τον άλλον να του τελειώσουν τη δουλειά του με το ναυτικό άπομαχοκό τομείο για τή σάνταξη. Έβαζαν ακόμα και νύφες και συνοικέσια στα παλληκάρια και γαμπρούς στους γονείς που είχαν ένα μαντήρι από κερίσια. Για όλα προσέβλεπαν οι υποψήφιοι, και ήσαν άφειδεις σε όλα, αφού έμοίραζαν τις ύποσχέσεις με το άζημίωτο. 'Αλλά ο άλλος κόσμος δεν το έδενε και τόσο σε ψιλό κόμπα, όσο το είχε δώσει ο Γληγόρης με το πανί. Κι'ταζαν να τὰ βολέψουν ύστερα από τις εκλογές, όπως μπορούσαν και μόνοι τους, ενώ ο Γληγόρης έπιανε χωρίς πανί, περιμένοντας να άληθινή ή ύποψήφιος για να το άποκτήσει.

Σ' αυτό το νησί με τη μεγάλη στεριά άπέναντι, που άποτελούσε μιá εκλογική περιφέρεια, είχα έρθει κι' εγώ κάποτε ύποψήφιος για βουλευτής. Στο λόγο που έβγαλα στο λιμάνι δεν ύποσέθηκα ούτε λαγούς με πετραχήλια, ούτε πράγματα άδύνατα, ούτε προσωπικά ομορφίτια, που ούτε ύποψους δεν θα μπορούσε να τὰ πραγματοποιήση. Μίλησα για τις λογικές και έφορμάσιμες ανάγκες του λιμανιού και των φαράδων, που μπορούσαν να πραγματοποιηθούν, κι' έπληρα ένα μονάχα ψηφο, ενώ ο αντίπαλος με τις ψευτικές ύποσχέσεις του έπληρε το σύνολο.

Μου έπιανε μισοτήριο κοίος είχε δώσει τον μοναδικόν από ψηφο.

